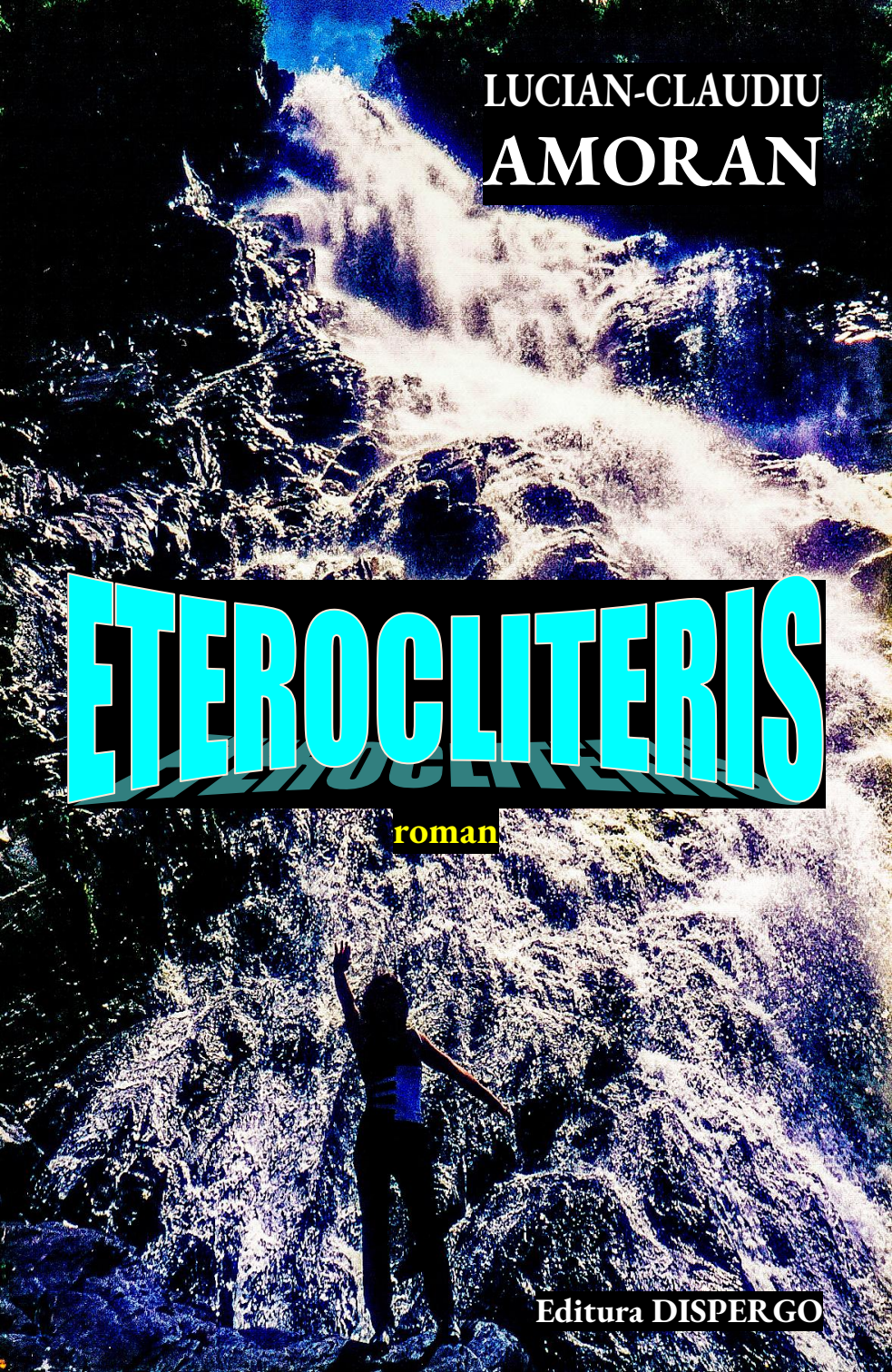

LUCIAN-CLAUDIU
AMORAN

ETEROCLITERIS

roman

Editura DISPERGO

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București și licențiat al Facultății de Litere, Filozofie și Istorie din cadrul Universității de Vest din Timișoara.

După 1989 a fost redactor și colaborator la diferite publicații, printre care *Phoenix*, *Cuvântul*, *România liberă*, *Timpul*.

Debutul literar și-l face în paginile revistei *Flacăra*, cu nuvela *Un principiu sfânt* (1994), iar în anul 2006 obține Premiul de proză al Fundației Luceafărul.

Apariții editoriale:

Deriva (roman), Fundația Luceafărul, 1997

În gol (roman), Editura Albatros, 1999

Variațiuni pe tema răului (proză scurtă), Fundația Luceafărul, 2002

Secretele prietenilor (teatru), Editura Dispergo, 2013

Polemici fără replici (publicistică), Editura Dispergo, 2013

LUCIAN-CLAUDIU
AMORAN

ETEROCLITERIS

roman

Editura DISPERGO
București • 2021

© Lucian-Claudiu Amoran
www.lucianclaudiuamoran.ro

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin în exclusivitate autorului. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, difuzarea în scop comercial sau gratuit, fără consimțământul său scris, încalcă legislația privitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu actele normative în vigoare.

© DISPERGO, 2021
pentru prezenta ediție electronică

ISBN 978-973-87685-4-3 (pdf)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AMORAN, LUCIAN-CLAUDIU
Eterocliteris: roman / Lucian-Claudiu Amoran. –
București: Dispergo, 2021
ISBN 978-973-87685-6-7

821.135.1

Editura DISPERGO
București, România
tel. 0770.700.537

Ploua mărunț, săcăitor, era ceață, târziu, întuneric și aproape deja iarnă la sfârșitul lui noiembrie, iar în lumina difuză a farurilor asfaltul strălucea pe o porțiune de câțiva metri, mereu alții, succedându-se cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, în timp ce gândurile lui o făceau chiar mai repede, poleiul, frâna, Ioana, subiectul, prietenii storși, femeile fără perspectivă, viața, moartea, zădărnicia, piesa, Iris?, Ioana!, luni, marți... duminică, luni, marți... duminică, luni..., noiembrie, decembrie, primăvara, vara, iarăși toamna, iarăși vara, iarăși toamna, plictisul, speranța, frigul, marea, munca, rutina, din nou toamna, plictisul, angoasa, plictisul, angoasa, plictisul, angoasa, disperarea...

Privea imaginea aproape neschimbată, aproape nemișcată, de pe parbriz ca și cum ar fi urmărit un film absurd făcut din cadre cvasiidentice proiectate pe un ecran cenușiu, fără să se simtă implicat în vreun fel, parcă ieșit din sine însuși, ori poate că gonea printr-un tunel, așezat confortabil într-un vehicul pe șine condus de altcineva, și cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă era să închidă ochii și să se odihnească în sfârșit, căci se simțea obosit, îngrozitor de obosit, de tot, de munca de la redacție, oricum singura de care se simțise vreodată atras, de prietenii mai noi sau mai vechi, de șefi și subalterni, până și de Ioana, îngerul său păzitor, demonul său pedepsitor, iubirea și ura vieții sale, unica femeie pe care o iubise cu adevărat printre zecile de care fusese îndrăgostit, și care, prin cine știe ce miracol, îi devenise soție, de viață în general, dar singurul somn care te odihnește după oboseala de viață e moartea, minunat somn fără vise și fără trezire, sau poate unul cu coșmaruri perpetue pentru cei răi și cu nesfârșite vise plăcute pentru cei buni, ori viceversa, necunoscute sunt căile Domnului, Poetul o fi aflat de-acum.

Pâcla se îndesise, luminând orb opacitatea lăptoasei fotografii din geam, nu se mai vedeau nici copacii, nici asfaltul, nici farurile ipoteticilor ceilalți, ceasul de bord arăta fix miezul nopții, o zi nenorocită tocmai se încheiase, o alta întru totul asemănătoare, oricât ar fi fost de diferită, abia începea, cât îi invidia pe cei mulți care se pot bucura de varietatea din identitate, când pe el îl exaspera identitatea din varietate, și nici măcar un apel telefonic la ora aceea nu avea, în principiu, nimic neobișnuit, dată fiind ocupația lui, chiar dacă nu se mai petrecuse de mult, tocmai se petrecea, alo.

– Mircea?... Brutaru sunt, te-am trezit?...

– Nu, sunt în mașină, mă-ntorc de la Sibiu, spuneți!

– Îmi pare rău că nu te las să te odihnești, dar am mare nevoie de tine... A avut loc o explozie în Primăverii, o grenadă se pare, la doi pași de un liceu... Deocamdată se vorbește de câțiva răniți, vreo doi grav, unul poate chiar mort... Ia-i pe Iris, pe Remus... în fine, fă cum crezi tu că e mai bine, dar lași baltă tot și te ocupi de asta... Trebuie neapărat să dăm și noi ceva măcar pe online. OK?

Era la fel de OK sau de puțin OK ca orice altceva în momentul acela și în oricare altul, între timp ceața devenise portocalie, petele întunecate de pe parbriz se înmulțiseră, intra în oraș, cu telefonul încă în mână încercă să formeze un număr, reuși, vocea instantanee din aparat, foarte cunoscută, deși complet străină, îl anunța că prietenul său se culcase poate, ori uitase să-și încarce bateria, trebuia să treacă pe la el, ce-o să se mai bucure, Iuliu Maniu încă, Lujerului, Leul, Cotroceni, Splai, stop, mai încercă o dată să sune, cu același rezultat, Știrbei Vodă, ceața se risipise în mod neașteptat, Calea Victoriei, C. A. Rosetti, nu, brusc tot Calea Victoriei, ce prostie, era să se ducă acasă, la propriul „acasă”, oboseala, ieși la Piața Națiunile Unite, apoi din nou pe Splai, ocolise aiurea, Piața Unirii, se oprise și ploaia, Cantemir, Șincai, Tineretului, Văcărești, până la Piața Sudului, parcă, luă din nou telefonul și formă, de astă dată, alt număr, cu alt rezultat, suna, alo, alo, și în timp ce urca scările, toate scările celor patru etaje fără lift, îi explică Ioanei că nu va ajunge prea curând, era obișnuită, desigur, te sărut, și iată-l în fața ușii în cadrul căreia, aproape înainte să atingă butonul soneriei, apăru locatarul, fără să pară trezit din somn, ba dimpotrivă, gata de acțiune, ar fi fost bun de pompier, mereu vigilant, mereu la datorie, se

uitase la televizor și știa tot ce putea să știe cineva care încă nu ajunsese la fața locului, numai că i se închisese telefonul nu știa.

– De fapt, chiar mă gândisem să te sun, mărturisi, dar n-o făcuse, pentru că... ăă... am zis să nu... în fine.

Pe drumul către mașină, aceleași patru etaje de scări, plus o alee, pe drumul către locul întâmplării, un întreg oraș, liniștit la ora aceea, discutară despre explozie, Remus îl puse la curent cu relatări-le tuturor televiziunilor, de fapt nu se știa mai nimic, și absolut nimic cu precizie, nici măcar dacă fusese cu adevărat o grenadă sau numai o petardă ori un dispozitiv artizanal, dar, orice ar fi fost, fusese ceva suficient de periculos încât să facă victime, asta era totuși sigur, îl întrerupse când ajunsese la speculații, păreri ale reporterilor și supoziții ale trecătorilor intervievați, fiindcă nu voia să-și facă o idee preconcepută înainte să vadă cu ochii lui.

De cum coborî din mașină îi deveni încă și mai limpede că ar fi trebuit să treacă mai întâi pe-acasă, existau câteva motive temeinice în acest sens, mai puține, câteva nu chiar atât de, mai multe, dar pe moment cel mai pregnant apărea unul mai curând din prima categorie, raportul disproporționat dintre frigul de-afară și hainele-i prea subțiri, care nu fuseseră din cale-afară de adecvate nici pe timp de zi, iar acum se făcuse aproape unu dimineața, unu noaptea, și iarăși ceața aceea, sau alta, umezeala, întunericul lăptos, aproape luminos, aici orașul nu dormea, și din câte putuse vedea străbătându-l mai întâi în lat, apoi și-n lung, doar aici, ca un deget rămas treaz într-un trup adormit, mișuna de polițiști, pompieri, jandarmi, dar mai ales gură-cască somnoroși, probabil prea obosiți ca să mai aibă puterea să se târască pe la casele lor, unde ar fi trebuit să fie de mult, unde poate n-ar fi încurcat atâta, sau cine știe?, oricum nu pe el, adunătură de fantome, procesiune satanică prin care se strecură cu mare greutate până încă foarte departe de locul faptei dând cu înverșunare, nu, cu ură de-a dreptul, din coate, din șolduri, din genunchi, din umeri, din piept, din bărbie, și nici măcar nu mai erau în stare să protesteze, să-l înjure, să-l azvârle înapoi, doar rezistență inertă, o masă vâscoasă, gelatinoasă, înainta printr-o gigantică

piftie!, greața, aproape voma, da, da, chiar voma urcândă, crescândă, amenințătoare.

Se opri, și oricât de încet ar fi înaintat, reuși să n-o mai facă atât de brusc, încât celălalt, de care și uitase, îl izbi nu în spate, fiindcă nu înainta cu înaintea, cu fața, ci momentan într-o parte, ci într-o parte, în cealaltă parte adică, strivindu-l de cineva, de cineva care nu numai că nu se supără, dar îl primi în brațe cu o duioșie aproape maternă, sau în orice caz atât de maternă pe cât poate fi o duioșie care nu e maternă, iar el din recunoștință, părând nerecunoscător, se lăsă cu toată greutatea în brațele acelea viguroase și totuși delicate, senzuale, oricât de groase ar fi fost straturile textile care le protejau și cele mult mai firave care-l protejau pe el, sau mai curând aproape că n-o făceau deloc, după cum i se părea, și se sprijini fără voia lui, deși ar fi putut să fie cu ea oricând în alt moment decât exact în acela, de ceva moale și cald, ceva plin și elastic, ceva care-l făcu să se gândească pentru o clipă la cu totul altceva, apoi, în chiar clipa următoare, nici n-ar mai fi putut să spună la ce se mai gândise, sau dacă se mai gândise la ceva, iar când se gândi din nou, se gândi că într-adevăr nu se mai gândise la nimic pentru că pur și simplu adormise, pentru o frântură de clipă doar, însă probabil că în frânturile imediat premergătoare și în cele imediat ulterioare fusese atât de somnoros, atât de năucit de somnul pe cale de a se instala și apoi din care tocmai se trezise, încât întreaga clipă care urmase celei în care se gândise la altceva nu se mai gândise într-adevăr la nimic, iar acum, câteva clipe se gândi la toate astea, și probabil că de fapt încă nici măcar nu se trezise complet, sau poate că nici n-adormise complet, și cine știe dacă era pe cale să se trezească sau abia să adoarmă.

– Ce-i cu tine, nu te simți bine?

Încă nu se simțea nicicum, și asta însemna că se simțea bine, pentru că foarte curând începu din nou să simtă, și primul lucru pe care-l simți după succesiunea aceea de clipe în care, indiferent dacă se gândise la altceva sau nu se gândise la nimic, cel puțin nu se gândise la cum se simțea, era frigul, apoi îndată oboseala, apoi simți și că se simțea, și anume rău, voma nu mai urcase, dar nici nu coborâse înapoi la locul ei, unde nici n-ar mai fi putut fi numită așa, era la un deget de baza gâtului, ba nu, la jumătate de deget, de fapt, mai precis, oscila între o jumătate de deget sub baza gâtului și o jumătate deasupra, stând în cumpănă dacă să urce sau să coboare mai mult, ar

fi trebuit ajutată într-un fel, cu lămâie de pildă, dar de unde lămâie acolo, la ora aceea, aproape că-l pufni râsul imaginându-și cum ar fi să se apuce să ceară politicos în stânga și-n dreapta una, „nu vă supărați, n-aveți cumva la dumneavoastră o lămâie, îmi vine să borăsc”, sau măcar o pungă, aproape, dar nu chiar, în fond nu era atât de amuzant, și realizează că cineva îl întrebase ceva, fără să realizeze însă cine și ce-l întrebase, în schimb mai realizează, și chiar era timpul s-o facă, realizează și asta, în ce poziție nefirească se afla, zăcând în brațele unei femei despre care pe moment nu putea să spună decât că mirosea foarte bine, apoi își aminti, astfel că ar mai fi putut să spună câte ceva despre brațele și despre sânii ei, numai lucruri bune, și, fie și numai din curiozitate, își ridică ochii, îi și deschise, sau poate că-i avusese deschiși mai demult, poate nu-i închisese nici când crezuse că doarme, și poate c-o și făcuse, dar poate că nu, cert e că nu-și amintea să fi văzut ceva de-o bună bucată de vreme, poate două minute întregi, însă ar fi putut să fie și două secunde, și două ore, încercând să străpungă bezna cu privirile, și când reuși s-o facă, ajutat de mișcările celor din jur, care îngăduiră luminii unui bec, de pe un stâlp, să străpungă la rândul ei ceața și bezna care ar fi fost dacă n-ar fi fost acel bec, de pe acel stâlp, sau oricare alt bec de pe oricare alt stâlp aflat suficient de aproape de locul acela, recunosc deodată și mirosul, și elasticitatea sânilor, și vigurozitatea delicată a brațelor, și ciudățenia faptului că nu le recunoscuse înainte de a recunoaște chipul pe care abia-l recunosc sub căciulița trasă până deasupra ochilor pe care-i știa superbi din alte împrejurări, acum fiind totuși prea întuneric.

– Ți-e rău?

Remus, de data asta, și de data asta răspunse:

– Nu, mi-am revenit. Presupun că n-ai o lămâie la tine, nu?

Firește că nu. Nici ea, către care:

– Cum de-ai ajuns așa repede?

Intenționase s-o ia cu ei, stătea oarecum în drum, dar nu era pregătită, și-apoi n-avea într-adevăr niciun sens să meargă în haită, avea dreptate, ne vedem mâine la redacție, sau mai vorbim la telefon dacă intervine ceva, adică astăzi, aflăm fiecare ce putem, și iată ce mică era lumea, sau cel puțin partea aceea din ea, mică într-adevăr, deși atât de aglomerată încât ar fi trebuit să pară mai mare.

– Pur și simplu conduc mai bine decât tine.

Era o veche dispută între ei, n-ar fi admis niciodată una ca asta și nici nu era adevărat, și nici nu era adevărat că dacă ar fi fost cu adevărat adevărat ar fi fost de-ajuns ca s-ajungă acolo înaintea lui, adică în fața lui, așa încât să-l prindă în brațe dacă el ar fi adormit de-a-n picioarele, cum poate o făcuse, poate că nu, și de fapt probabil că doar venise din altă direcție, chiar dacă mașina ei ajunsese fără îndoială mai târziu, nedovedind decât, poate, o abilitate mai mare de a se strecura printr-o mare mulțime, asta da, n-avea nicio problemă în a i-o recunoaște, totuși își mărgini replica la un zâmbet excesiv de larg, ca și cum ar fi fost foarte amuzat de o glumă colegială foarte bună, genială tocmai prin aceea că se baza în totalitate pe ficțiune, dar de fapt nu i se părea nimic amuzant, nu atât pentru că n-ar fi fost sau n-ar fi putut să fie, cât pentru că nu se afla nici pe departe într-o stare de spirit care să-i îngăduie să aprecieze drept amuzant ceva care ar fi fost oricât de, și asta chiar dacă se simțea oricum mai bine decât mai devreme, cu excepția momentelor în care nu se simțise nicicum și a celor în care cel puțin nu se gândise sau, în orice caz, nu-și dăduse seama precis cum se simte.

De la o vreme, conduși de femeie – care, așa cum bănuise, și acum constata cu încântare că avusese dreptate (dar nu atât pentru că avusese dreptate, cât pentru că reieșea o dată în plus că avea dreptate să nu-i dea dreptate când spunea că este o șoferiță mai bună decât el, deși, dacă ar fi fost, faptul de a nu avea dreptate când pretindea că ajunsese înaintea lui pentru că era nu demonstra că nu este, deci ar fi putut să fie, cu toate că el rămânea la convingerea lui dintotdeauna, și anume că nu, mai ales că nu se întâmplase nimic aproape niciodată, și cu siguranță nu în noaptea aceea, care să i-o zdruncine), era într-adevăr foarte iscusită în a se strecura prin mulțime –, se apropiaseră, nu atât de locul propriu-zis al faptei, deși, pentru că înaintau, pare-se, în direcția cea bună, făcuseră și asta, cât de zona cea mai aglomerată, cu adevărat înțesată, cu adevărat improprie azvârlirii unui ac dacă prin asta intenționai să-l faci să ajungă pe caldarâm, indiferent ce motive bizare sau perverse ai fi avut, încât trebui să apeleze cu și mai mult sânge la părțile conton-dente ale făpturii sale, apoi nici n-ar mai fi putut spune unde ajunseseră, adică unde ajunseseră cu toții, pentru că nu mai ajunseseră cu toții nicăieri, cel puțin nu împreună, iar dacă ajunseseră totuși în același loc, relativ vorbind, era cu siguranță unul suficient de mare

și, cu și mai mare siguranță, de aglomerat încât să nu realizeze că sunt cu toții acolo, să nu se mai vadă, să nu se mai întâlnească, dar el măcar ajunsese unde voise, unde se petrecuse, și, încă înainte de a vorbi cu cineva, își notă în minte să nu uite să-și noteze în carnețel să nu uite să amintească în eventualul articol despre haosul care domnea la locul săvârșirii unui probabil atentat, unei probabile crime, în fine, unui (sau unei) probabil (sau probabile) orice o fi fost, dar soldat (sau soldată) cu o explozie, autoritățile nefiind în stare, după mai bine de două ore, să, și așa mai departe, iar după mai bine de alte două ore (altele nu fiindcă erau diferite de cele la care avea să se refere în articol, dacă avea să fie unul, și dacă avea până la urmă să se refere, căci de fapt nici nu erau, cel puțin una fiind comună, asemenea elementelor a două mulțimi matematice intersectate, ci fiindcă se refereau strict la el, erau propriile lui două ore, subiective, indiferent cât de obiectivă prin definiție ar fi noțiunea de timp) de când primise telefonul de la Brutaru, treaba lui se cam terminase, ar fi putut însăila un articol și numai cu ceea ce văzuse și aflate singur, dar mai erau și ceilalți, ceea ce probabil că avea să facă lucrurile mai dificile, nicidecum mai simple, cum ar fi trebuit, cum greșit judecase, sau mai curând n-o făcuse deloc, nici greșit și nici, cu siguranță, corect, fiindcă, dacă ar fi făcut-o într-un fel, era de presupus sau măcar de sperat că ar fi făcut-o corect și și-ar fi dat seama de greșeală și n-ar mai fi făcut-o, iar sarcina de a aduna, de a selecta, de a arunca, de a redacta i se părea una imposibil de dus la îndeplinire, oricum nu de către el, oricum nu atunci, oricum nu la timp și oricum nu cu bine, și, ca de obicei, primul care-i veni în minte să-l înlocuiască era prima.

Trecuse de trei și jumătate, oră ciudată care-l făcu să reflecteze preț de câteva clipe, mai multe și aparent mai lungi decât i-ar fi trebuit în mod normal ca să înțeleagă, încă din copilărie, cât este ceasul atunci când se uita la unul, aia mică ora, aia mare minutele, da, limbă, ca a ta, la fiecare cifră de oră încap cinci de minute, unu egal cinci, doi egal zece, trei egal cincisprezece, când nici nu știa încă tabla înmulțirii și abia prea puține despre cifre, și oricum primul său ceas de mână fusese electronic, cu ora afișată clar și fără limbi de niciun fel, iar mulțimea se subțiasse vizibil (încât nici nu prea mai putea fi vorba despre o mulțime în adevăratul sens al cuvântului, ci poate numai în raport cu o situație normală în general și mai cu

seamă la ora aceea, la care normal ar fi fost să nu fie nimeni pe-acolo) când se hotărî să plece, după ce vorbise cu aproape zece martori, dintre care doi aproape oculari, care adică pretindeau că văzuseră (iar unul dintre ei chiar că schimbase câteva cuvinte cu) niște adevărați martori oculari aflați suficient de aproape de locul exploziei, la momentul producerii, cât să se sperie îngrozitor, dar, din fericire pentru ei și din păcate pentru martorii intermediari și mai ales pentru el, destul de departe cât să nu poată da detalii despre ce se întâmplase de fapt, însă unul dintre cei care pretindeau că ajunseseră foarte curând în preajma locului faptei, în orice caz înainte de sosirea autorităților care izolaseră până la urmă perimetrul, pretindea și că zărise un personaj suspect, nu atât prin prezența lui la fața locului și nici măcar pentru cât de aproape era de epava mașinii fumegânde în sau sub sau pe sau lângă care explodase ce explodase, când toată lumea se îndepărta încă înspăimântată, ci după expresia feței, tocmai dimpotrivă, prea puțin înspăimântată și mai mult satisfăcută, după spusele lui, iar mai târziu dispăruse pur și simplu, înainte să se piardă în mulțime, deoarece încă nici nu se strânsese vreuna, momentul fiind acela scurt și destul de precis când adevărații martori oculari nu știu cum să se îndepărteze mai repede, iar cei semioculari încearcă, dimpotrivă, să ajungă cât mai rapid și mai aproape ca să apuce să vadă ce s-a întâmplat, ca și cum le-ar fi teamă să nu le-o ia alții înainte și să vadă mai devreme și mai mult și să nu le lase și lor ceva, unii exagerând poate cu teama panicardă, iar ceilalți cu temeritatea inconștientă, dar de data asta primii fiind mai aproape de atitudinea corectă, pentru că deflagrația fusese puternică și se soldase într-adevăr cu patru victime, dintre care una în stare foarte gravă, după cum îi spusese același autoproclamat martor, care însă refuza să declare polițiștilor tot ce pretindea că văzuse, și abia într-un prea târziu înțelesese și el însuși că omul nu pricepuse că stă de vorbă cu un reporter, ceea ce putea duce la concluzia că era ori îngrijorător de lipsit de perspicacitate, ori îngrijorător de departe dus cu pluta, ori și una și alta, dar în orice caz nu tocmai de încredere, iar figura, oricât de slab vizibilă în lumina aceea chioară, pe care o făcuse când, la întrebarea, pusă într-o doară, fără nicio legătură cu ceva anume, cu un aer glumeț și pe un ton vag retoric, răspunsul implicit trebuind, în mintea lui, să fie „nici pomeneală”, „nu cumva sunteți și matale vreun ziarist din ăla...?”, auzise, de data asta pare-se

mult mai limpede decât prima oară, când pesemne că de fapt n-auzise deloc, sau nu realizase ce auzise, „ba da, v-am spus, lucrez la *Extrema*” putea fi pusă pe un afiş dintr-un cabinet stomatologic sau într-un dicţionar cu definiţii amănunţite şi ilustraţii semnificative la expresia „a rămâne cu gura căscată”, după care efectiv dispăruse de lângă el ca-n filmele de desene animate, pufl, şi nici dacă n-ar fi fost atât de obosit şi nu i-ar fi fost atât de rău pe cât (îi) era, şi l-ar fi strigat sau ar fi încercat să-l reţină, n-ar fi avut nicio şansă, în schimb dacă ar fi avut inspiraţia să-l cronometreze sau ceva, poate ar fi descoperit viitorul campion naţional la suta de metri plat.

Se îndreptă agale (nefiind nici în stare s-o facă altcumva) către maşină frunzărind carneţelul cu notiţe (din care, de fapt, nu putea citi nimic din cauza întunericii, şi la cum scrisese, în viteză şi mai mult pe dibuite, ştia că nu-i va fi mai uşor nici pe lumină, plus că, la drept vorbind, nu era decât o relicvă desuetă din vremurile de demult, un soi de tabiet căpătat în primii ani de presă şi rămas în reflex, ca pipa mereu stinsă a unui fost fumător înrăit sau gestul de a-şi netezi barba al unui fost bărbos, şi care la el oricum îndeplinise dintotdeauna un rol mai degrabă auxiliar, orientativ sau de-a dreptul didactic, ca fiţuicile din timpul şcolii, devenite aproape de prisos încă de când termina buchiseala lor, pentru că deja le învăţa pe de rost şi nu mai avea nevoie să le consulte la teză sau extemporal) şi întrebându-se pe unde or fi Remus, pe care, dat fiind că-l adusesse până acolo, se simţea responsabil să-l ducă şi înapoi, şi Iris, pe care din fericire n-o adusesse şi se putea întoarce şi singură, şi atunci se gândi că ar fi putut fi împreună, iar dacă nu erau încă, să fie el cel care să le sugereze asta, să-i roage adică să plece amândoi cu maşina femeii ca să nu mai fie obligat să facă un oricât de mic ocol, de care nu se mai simţea în stare după ce condusesse peste cinci sute de kilometri şi nu mai dormise de aproape douăzeci şi patru de ore, aşă că-şi scoase din nou telefonul şi o sună şi se întâlniră şi practic îi vărsă în braţe rucsacul, din care curseră carneţelul abia băgat acolo, reportofonul pe care oricum nu înregistrase nimic şi umbrela pliantă de care nu mai avea nimeni nevoie în momentul acela şi pe care, de altfel, o şi recuperează şi o puse înapoi, la fel ca şi pe celelalte mărunţişuri de uz strict personal, şi, într-un fel sau altul, în foarte puţine cuvinte în orice caz, o rugă să se ocupe ea de tot, de Remus, de băieţi, de articol, de Albu, redactorul-şef, fiindcă el nici n-avea de

gând să treacă pe la ziar în dimineața aceea și poate că nici mai târziu, și plecă pentru a doua oară în noaptea aceea din locul acela către mașina de care ultima dată când încercase să se apropie sfârșise prin a se depărta, pentru că singurul reper pe care-l găsiseră pentru întâlnire se afla în cu totul altă direcție raportat la punctul în care se aflase când sunase, și, tot pe jumătate, așa cum realiza mai orice la ora aceea, realizează că nici nu-și luase rămas-bun și, în plus, folosisese poate pentru prima oară un adevărat ton de superior ierarhic, nu răstit sau nervos, ci doar fără drept de apel, iar momentul, abstracție făcând de starea scuizabilă în care se afla, dacă ea ar fi avut atâta luciditate încât să pună totul pe seama acesteia, era cât se poate de nepotrivit, după ultima discuție dintre ei, categoric extraprofesională, și după hotărârea comună pe care o luase mai mult el pentru ea – căreia nu-i rămăsese decât s-o accepte și trebuise probabil chiar cu sinceritate să admită că e, dacă nu chiar singura posibilă, cu siguranță cea mai înțeleaptă și exact aceea pe care ar fi trebuit s-o ia de la bun început, încă dinainte să se petreacă între ei ceva care să le dea (sau, mai curând, să-i dea ei) iluzia că ar fi putut să ia la un moment dat și alta, cu totul diferită –, iar până să-și piardă cunoștința, mai probabil cu o fracțiune de secundă înainte de lovitură decât imediat după sau, cumva, în timpul ei, mai apucă să-și spună doar că va trebui să-și ceară într-un fel scuze, însă nu în orice fel, nu așa încât să-și dea seama că o face tocmai din cauza celor întâmplate cu o zi în urmă și în general în ultimul an și mai bine, ci subtil, ca și cum nici nu și-ar cere, sau, și mai bine, ca și cum nici n-ar avea de ce, ci pur și simplu, ca și când între ei ar fi totul absolut în regulă, așa cum în fond și era, doi oameni maturi etc., apoi în sfârșit probabil că începu să se prăbușească, însă deja îi era indiferent.

CONTINUAREA PE

www.lucianclaudiuamoran.ro/eterocliteris